

Sygn. akt II AKa 393/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SA – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2023 r.

sprawy:

Ł. K., syna K. i H. z domu K., urodz. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k.,

Ł. M., syna M. i E. z domu B., urodz. (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

Ł. P. (1), syna J. i V. z domu B., urodz. (...) we W.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 maja 2022 r. sygn. akt VIII K 180/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

-obrońcy oskarżonego Ł. K. – adw. E. J. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego Ł. M. – adw. A. B. (1) Kancelaria Adwokacka w J.,

- obrońcy oskarżonego Ł. P. (1) – adw. P. M. Kancelaria Adwokacka w W.,

kwoty po 1 200 (tysiąc dwieście) zł, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych przed Sądem Apelacyjnym;

II. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami poniesionymi w tym zakresie Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2			
Sygnatura akt	II AKa 393/22		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 maja 2022 r., sygn. akt VIII K 180/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.		

--	--	--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Niniejsze uzasadnienie dotyczy zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1) albowiem obrońcy tych oskarżonych złożyli wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 lutego 2023 r.</p> <p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. M.:</p>	<p># zarzuty niezasadne</p> <p># zarzuty niezasadne</p>

1. i 2. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 i art. 92 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji.

3. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji,

4. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 22 § 1 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w pkt 5 petitum apelacji.

Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1):

1. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., szczegółowo opisana w podpunkcie oznaczonym literą a (aa, ab, ac) w petitum apelacji,

- art. 5 § 2 k.p.k., szczegółowo opisana w podpunkcie oznaczonym literę b w petitum apelacji,

- art. 167 i art. 366 w zw. z art. 391§ 1 w zw. z art. 585 pkt 2 k.p.k., szczegółowo opisana w podpunkcie oznaczonym literą c (ca, cb, cc) w petitum apelacji,

- art. 410 k.p.k., szczegółowo opisana w podpunkcie oznaczonym literą d w petitum apelacji.

	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w podpunktach oznaczonych literami: a i b w petitum apelacji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty zawarte w obu apelacjach nie są zasadne.</p> <p>W odniesieniu do zarzutów zawartych w pkt 1 – 3 i w pkt 5 apelacji obrońcy oskarżonego Ł. M. oraz w pkt 1 lit. a, b, d oraz w pkt 2 lit. a i b apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1).</p> <p>Określona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości istniejących w danej sprawie. Ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości, które w takim przypadku rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Występowanie rozbieżności w materiale dowodowym nie może skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego albowiem sprowadzałoby się do automatycznego dawania wiary dowodom korzystnym dla oskarżonego i odrzucaniu dowodów go obciążających. Dlatego też rozstrzygnięcie, w przypadku istnienia rozbieżnych dowodów co do okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego, winno być zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		

Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonywująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom I, str. 171 – 172, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody

przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego może być uwzględniony jedynie wtedy, gdy dotyczy on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (teza 19 do art. 438 k.p.k. w cyt. wyżej Komentarzu, tom II, str. 461 – 462).

Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na jej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonym Ł. M. i Ł. P. (1),

wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonego Ł. M. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. odniesieniu do oskarżonego Ł. P. (1).

Pokrzywdzony A. B. (2) w postępowaniu przygotowawczym był dwukrotnie przesłuchany. Podczas obu tych przesłuchań w sposób zbieżny opisał przebieg zdarzenia. W świetle złożonych przez niego relacji bezspornym jest, że jeden ze sprawców chwycił go za szyję, przykładając do niej nóż, a po przewróceniu był bity przez pozostałych dwóch sprawców, którzy przeszukiwali mu odzież. Pokrzywdzony zeznał, że poza telefonem komórkowym, paczką papierosów i słuchawkami zabrano mu pieniądze w kwocie 7 000 zł. Wyjaśnił, że wcześniej pracował na terenie Niemiec, po powrocie do Ukrainy część pieniędzy przeznaczył na remont domu i do Polski przyjechał z kwotą 2 200 USD, którą po przekroczeniu granicy wymienił na polską walutę. W czasie zdarzenia miał przy sobie 7 000 zł w dwóch rulonach po 3 500 zł, każdy spięty gumką. Zeznania pokrzywdzonego są rzeczowe i konsekwentne, a sposób w jaki zostały one zrelacjonowane nie nasuwa wątpliwości co do ich prawdziwości. Pokrzywdzony nie znał wcześniej oskarżonych i nie miał powodów do ich bezpodstawnego obciążania. Należy zauważyć, że zeznania pokrzywdzonego co do przebiegu zdarzenia korespondują z tym co pokrzywdzony przekazał funkcjonariuszom Policji bezpośrednio po zdarzeniu (vide: zeznania i notatka urzędowa D. G. k. 24 – 25, k. 494 – 497, k. 1, zeznania i notatka urzędowa C. Ś. k. 780 – 783,

k. 2, a także zeznania A. Ś. k. 663 - 666).

Sąd Okręgowy zasadnie zauważył, że świadek D. G. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 1 czerwca 2021 r. zeznał, że pokrzywdzony relacjonując mu zdarzenie stwierdził, że jeden ze sprawców przyłożył mu nóż do szyi, a pozostali przeszukiwali go, zabierając telefon marki L. i 7 000 zł. Telefon ten posiadał oskarżony Ł. K., którego zatrzymano w trakcie penetracji terenu (zeznania k. 24 – 25). Zeznania świadka D. G. korespondują w powyższym zakresie z zeznaniami pokrzywdzonego. Należy też pamiętać, że z uwagi na dynamikę zdarzenia, związany z nim stres oraz liczbę atakujących, nie można wymagać od pokrzywdzonego, aby opisał zdarzenie z idealną precyzją. O tym, że relacja pokrzywdzonego jest miarodajna świadczą nie tylko konsekwentne zeznania pokrzywdzonego, ale także to, że po zatrzymaniu trzech mężczyzn miał on wątpliwości co do udziału jednego z nich w zdarzeniu. Trzeci napastnik, którym okazał się Ł. K. został następnie zatrzymany kilkanaście godzin później. Zeznania pokrzywdzonego co do faktu pobicia go przez oskarżonych znajdują potwierdzenie w złożonych przez nich wyjaśnieniach. Nadto oskarżony Ł. K. przyznał, że zabrał pokrzywdzonemu słuchawki, telefon i papierosy. Telefon zabrany pokrzywdzonemu miał on przy sobie podczas zatrzymania. Ł. M. wyjaśnił z kolei: „Pokrzywdzony miał przy sobie jakieś grosze, ale nie tyle pieniędzy co w zarzucie. On nie miał 7 tysięcy złotych, nie miał właściwie nic. Pamiętam, że miał telefon i to co w zarzucie”. Tym samym Ł. M. potwierdził,

że zamiarem oskarżonych było zabranie posiadanych przez pokrzywdzonego wartościowych rzeczy. Dalsze wyjaśnienia tegoż oskarżonego: „Nóż miał ten najniższy z nas, nie ten wysoki, tylko ten bez zębów” uprawdopodobnia zeznania pokrzywdzonego, że sprawcy posługiwali się nożem. Na podstawie depozycji oskarżonych Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że mężczyzną, który chwycił pokrzywdzonego za szyję i przyłożył mu nóż, był Ł. P. (1), a pozostali, tj. Ł. M. i Ł. K. bili pokrzywdzonego i przeszukiwali mu ubranie. To, że wszyscy oskarżeni jednoznacznie zaprzeczyli, że znaleźli przy pokrzywdzonym pieniądze w kwocie 7 000 zł nie daje podstawy do uznania złożonych przez nich w tym zakresie wyjaśnień za wiarygodne. Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych nie można czynić miarodajnych ustaleń z uwagi na znaczące różnice pomiędzy poszczególnymi depozycjami. Oskarżeni Ł. K. i Ł. P. (1) zaprzeczyli, że podczas napadu posługiwano się nożem, a Ł. M. wskazał, że osobą, która trzymała nóż był oskarżony Ł. P. (1). Zaprzeczanie, że podczas zdarzenia doszło do zabrania pokrzywdzonemu pieniędzy w kwocie 7 000 zł jest zrozumiałe z uwagi na obawę oskarżonych, iż przypisanie tego rodzaju zachowania mogłoby mieć wpływ na wymiar kary.

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że przyjechał on do Polski w celach zarobkowych. Należy zauważyć, że posiadanie gotówki pozwala na utrzymanie się w obcym kraju w przypadku potrzeby poszukiwania satysfakcjonującego zatrudnienia bądź zaistnienia zdarzeń losowych,

np. w postaci wypadku lub choroby. Pokrzywdzony dysponując kwotą 7 000 zł wykazał się oczywiście dużą niefrasobliwością spożywając w nocy w okolicach dworca alkohol z nieznanymi mu osobami. Nie stanowi to jednakże podstawy do wyprowadzenia wniosku, że nie mógł on posiadać przy sobie pieniędzy w kwocie, którą wskazał w złożonych zeznaniach. Jednocześnie należy zauważyć, że pokrzywdzony wskazał, iż część posiadanych pieniędzy zamierzał pożyczyć siostrze i w tym celu miał jechać do K. (k. 142).

Sąd Okręgowy zasadnie zauważył, że skoro sprawcy nie zostali ujęci na gorącym uczynku, a oskarżonego Ł. P. (1) zatrzymano kilkanaście godzin po zdarzeniu, to fakt, że żaden z nich nie posiadał pieniędzy zabranych pokrzywdzonemu nie stanowi podstawy do odmówienia wiary twierdzeniom pokrzywdzonego o dokonaniu zaboru kwoty 7 000 zł. O tym, że sprawcy używali noża świadczą nie tylko zeznania pokrzywdzonego i wyjaśnienia oskarżonego Ł. M., ale też fakt znalezienia noża na miejscu zdarzenia (protokół oględzin k. 22 – 23). To, że nóż był zawilgocony nie oznacza, że leżał on od dłuższego czasu. Nóż ujawniono podczas oględzin przeprowadzonych w dniu 1 czerwca 2021 r. w godz. 2.00 – 3.00. Zważywszy, że od zdarzenia upłynęło co najmniej 1,5 godz. oraz porę nocną i związane z tym zmiany temperatury, powstanie zawilgocenia jest w pełni zrozumiałe.

Z opinii z badań daktyloskopijnych wynika, że na nożu zabezpieczonym na miejscu zdarzenia nie ujawniono śladów linii papilarnych nadających się do identyfikacji (k. 573 – 574). W

opiniach z zakresu genetyki sądowej stwierdzono, że:

- w wymazie z krawędzi ostrza noża ujawniono pojedyncze allele DNA, a uzyskane wyniki nie nadają się do interpretacji i badań porównawczych,

- wymaz z rękojeści zawiera mieszanekę zdegradowanego DNA mogącą pochodzić od co najmniej dwóch osób. Nie ujawniono przy tym DNA oskarżonych Ł. K., Ł. M. i Ł. P. (2) (opinie k. 499 -502, k. 578 - 583). Brak na nożu śladów DNA należących do oskarżonych nie oznacza, że oskarżeni podczas zdarzenia nie posługiwali się nożem. Wiadomym jest, że nie zawsze na przedmiocie, z którym dana osoba ma kontakt pozostaną ślady biologiczne pozwalające na identyfikację w oparciu o analizę DNA, a ich brak nie można zaliczać do wątpliwości, co do których ma zastosowanie regulacja zawarta w art. 5 § 2 k.p.k. Fakt posługiwania się nożem przez oskarżonego Ł. P. (1) – o czym mowa wyżej – wynika z zeznań pokrzywdzonego, z którymi korelują depozycje oskarżonego Ł. M..

W świetle powyższych rozważań bezzasadne są zarzuty obrońców oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1), że przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów narusza zasady określone w art. 5 § 2, art. 7, art. 92 i w art. 410 k.p.k., a poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne są błędne. W tym stanie rzeczy brak jest jednocześnie podstaw do podważania kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym.

Sąd Okręgowy podjął czynności w celu bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie.

Przed rozprawą wyznaczoną na dzień 11 lutego 2022 r. nawiązano kontakt z pokrzywdzonym przebywającym na terenie Ukrainy, który poinformował, że dostał wezwanie do wojska i w związku z tym nie może opuścić Ukrainy (notatka z 10 stycznia 2022 r., k. 659). Z kolei przed rozprawą wyznaczoną na 4 kwietnia 2022 r. matka pokrzywdzonego w rozmowie telefonicznej oświadczyła, że jej syn jest na wojnie (notatka z dnia 30 marca 2022 r.). W Ukrainie trwa wojna w związku z agresją dokonaną przez Rosję. Brak jest podstaw do kwestionowania informacji, że pokrzywdzony został wcielony do wojska i bierze udział w działaniach militarnych. Zakończenie wojny nie jest możliwe do przewidzenia. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 391 § 1 k.p.k., podjął decyzję o odczytaniu zeznań złożonych przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym (vide: protokół rozprawy z dnia 12 maja 2022 r. k. 828 – 829).

W odniesieniu do zarzutu zawartego w pkt 4 apelacji obrońcy oskarżonego Ł. M. oraz zarzutu zawartego w pkt 1 lit. c apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1).

W świetle materiału dowodowego, którym dysponował Sąd pierwszej instancji nie było potrzeby przeprowadzania z urzędu dowodów, o których mowa w pkt 1 lit c (ca – cc) apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. (1). Jeżeli zdaniem obrońcy przeprowadzenie powyższych dowodów było niezbędne, to nie było przeszkód do zgłoszenia w tym zakresie stosownych wniosków dowodowych podczas postępowania przed Sądem

pierwszej instancji. Na marginesie należy zauważyć, że:

- całkowicie nieuzasadnionym byłoby absorbowanie organów państwa prowadzącego wojnę w obronie swojej niepodległości i integralności terytorialnej, czynnościami związanymi z przesłuchaniem pokrzywdzonego, który bierze udział w działaniach militarnych,

- nie jest możliwe przeprowadzenie dowodu potwierdzającego dokonanie przez pokrzywdzonego, po przekroczeniu granicy ukraińsko – polskiej, wymiany dolarów na polską walutę. Waluta wymieniana jest bowiem w kantorach znajdujących się w pobliżu przejścia granicznego, w których nie legitymuje się osób dokonujących transakcji.

Mając na uwadze, że przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań złożonych przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym jest prawidłowa i skutkowałą poczynieniem właściwych ustaleń faktycznych, a ujawnienie powyższych zeznań pokrzywdzonego nastąpiło w oparciu o art. 391 § 1 k.p.k., za chybiony należy uznać podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. M. zarzut dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji obrazy art. 22 § 1 k.p.k. z uwagi na zaniechanie zawieszenia postępowania z powodu niemożności przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie.

Sąd odwoławczy mógłby dokonać korekty kary orzeczonej wobec oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1) w przypadku stwierdzenia, że jest

ona rażąco niewspółmierna w rozumieniu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. Ma to miejsce wtedy, gdy na podstawie okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczą, iż karę wymierzoną nazwać można byłoby – również w znaczeniu potocznym – rażąco niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zważywszy na wysoką społeczną szkodliwość czynu, którego dopuścili się wyżej wymienieni oskarżeni, wartość mienia zabranego pokrzywdzonemu oraz działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 1 k.k. przez Ł. M. i w art. 64 § 2 k.k. przez Ł. P. (1), tego rodzaju sytuacja w odniesieniu do orzeczonych wobec nich kar nie ma miejsca.

Wniosek

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. M.:
- zmiana zaskarżonego wyroku w sposób opisany w petitium apelacji, ewentualnie
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.
Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. P. (1):

zasadne
częściowo zasadne
niezasadne
zasadne
częściowo zasadne
niezasadne

<p>- zmiana zaskarżonego wyroku w sposób opisany w petitium apelacji, ewentualnie</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych wyżej wnioski zawarte w apelacji nie mogły zostać uznane za zasadne.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1) za winnych popełnienia przypisanego im czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonego Ł. M. oraz art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w odniesieniu do oskarżonego Ł. P. (1).</p>		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy wobec oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1) zostały szczegółowo przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Ł. M. i Ł. P. (1)	II	Z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21 wynika, że przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w zakresie w jakim przewidują dla adwokatów wyznaczonych obrońcami z urzędu opłaty niższe od stawek określonych w tych samych sprawach w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22
Ł. M. i Ł. P. (1)	III	

października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – są niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W tym stanie rzeczy wysokość wynagrodzenia dla adwokatów broniących z urzędu oskarżonych w niniejszej sprawie przed Sądem Apelacyjnym należało ustalić w oparciu o regulację zawartą w § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Przyznane wynagrodzenia zawierają VAT albowiem powyższe rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. nie przewiduje powiększania wskazanych w nim stawek opłat o VAT, co oznacza, że w ustalonym na jego podstawie wynagrodzeniu zawarty jest ten podatek.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonych Ł. M. i Ł. P. (1) oraz wysokość orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zostali oni zwolnieni od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami za w tym zakresie obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS

Adam Wrzosek

Izabela Szumniak Katarzyna Capałowska

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Ł. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 <u>zaskarżenia</u>	Granice
---	----------------

Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Ł. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana